

Els bisbes parlen del Dia del Seminari

Dv, 15/03/2019 per Catalunya Religió



([GIEC](#)) Sota el lema «El Seminari, missió de tots», el proper diumenge 17 de març, prop de la festa de Sant Josep, se celebra el Dia del Seminari, el dia en què el cristians prenem consciència d'una manera particular de la importància del Seminari, preguem amb intensitat per les vocacions al sacerdoti i col·laborem econòmicament per al seu sosteniment. El Dia del Seminari se celebra des de l'any 1935 amb l'objectiu de suscitar vocacions sacerdotals mitjançant la sensibilització, dirigida a tota la societat, i en particular a les comunitats cristianes.

Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar del Dia del Seminari, així com de la propera beatificació del Dr. Marià Mullerat i Soldevila, que tindrà lloc el proper dissabte 23 de març, a les 11 h, a la Catedral de Tarragona.

Nou de les cartes dominicals parlen del Dia del Seminari (el bisbe de Lleida ja en va parlar la [setmana passada](#)). L'arquebisbe de Tarragona, **Jaume Pujol**, diu que "la vocació sacerdotal és una crida molt personal de Déu, un regal a l'Església i a la societat, als quals el prevere serveix, amb els braços oberts a tothom". Recorda que el Seminari és "un lloc de convivència en què el futur sacerdot aprèn dels altres al mateix temps que dels professors" i que "des de 1935 se celebra el Dia del Seminari per pregar i tenir més presents els joves i a vegades no tan joves que un dia s'ordenaran i podran administrar la gràcia sacramental, de manera habitual l'eucaristia i el perdó". Afirmar que "el que atreu al sacerdoti és l'amor a Jesucrist i una disposició a acceptar la voluntat de Déu si un se sent cridat". També recorda que "el papa Francesc va convocar l'any passat un Sínode per ajudar al discerniment vocacional dels joves, la seva opció de vida, en el matrimoni o en el lliurament a Déu per un altre camí" i diu que "és molt important que tinguem sacerdots ben formats, amb personalitat humana contrastada, disposats a viure en comunió amb l'Església al servei de les persones". Finalment, expressa que "a això respon la celebració del Dia del Seminari, en què demano pregàries perquè a la nostra arxidiòcesi i a tot arreu tinguem vocacions que ajudin a cobrir les

necessitats actuals tan peremptòries”.

El **cardenal Joan Josep Omella**, diu que dins l'àmbit de l'Església el Seminari “és l'espai on s'acullen i acompanyen les llavors de vocació sacerdotal en un clima de família per tal que, a poc a poc, vagin brollant futurs servidors de Déu i de la comunitat”. Té l'alegria d'informar-nos que “aquest curs han començat 10 joves al Seminari Conciliar de Barcelona”. Així mateix, diu que “al nostre seminari hi viuen i es formen un total de 43 seminaristes; 34 són de l'arxidiòcesi de Barcelona i 9 de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat”. Té el goig de comunicar-nos que diumenge 17 de març a les cinc de la tarda, a la basílica de la Sagrada Família, ordenarà sis nous diaques. Afirmar que el Seminari és missió de tots, que és una missió de les famílies, dels mateixos capellans i “de la societat que respecta i estima l'entrega total que fan aquests joves al servei de Déu i dels homes”. Finalment, demana que continuem col·laborant amb el nostre testimoni, amb la nostra pregària i amb la nostra estima, “perquè puguin prosperar les vocacions sacerdotals plantades per Déu en el cor d'alguns joves” i que “tinguem molta esperança, perquè... Jesucrist no abandona mai la seva Església”.

L'arquebisbe d'Urgell, **Joan Enric Vives**, diu que en aquesta jornada “focalitzem i aprofundim en el valor de la pregària per les vocacions mantinguda, perseverant, i en l'estima que sempre hem de tenir pels sacerdots i pels qui es preparen a ser pastors del Poble de Déu”. Diu també que “a cada etapa els seminaristes i els sacerdots han d'anar responant al do de la gràcia que han rebut, i han de renovar la vocació que Déu els ha regalat”. Afirmar que cal estar a prop dels sacerdots i dels seminaristes, “confiar-hi, ajudar-nos mútuament, i pregar intensament per la seva santificació i per la seva fidelitat” i que ells “ens ajuden a reconèixer la joia que s'amaga rere la gran vocació a servir Jesucrist i els germans”, “estan donant la vida per l'Església i pels homes”, “ens mostren que hi ha una felicitat amagada, serena, profunda i joiosa en aquesta donació” i “ens animen a tots nosaltres a seguir pel camí de la fe”. Finalment, com a compromís de la diada del Seminari en la festa de Sant Josep, demana que “estimem i ajudem el Seminari de la Diòcesi i el Seminari Interdiocesà de Barcelona i encomanem els seminaristes i formadors que hi conviuen, valorant l'esforç de les Facultats de Filosofia i de Teologia en ordre a la seva formació, l'ajut de les parròquies i dels sacerdots que acompanyen el seu creixement pastoral, i sobretot fem que es propagui en les comunitats eclesials un gran moviment de pregària perquè el Pare ens enviï més segadors al servei del Regne de Déu”.

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que urgeix recordar que “el naixement, creixement i maduració de les vocacions al sacerdoci és responsabilitat de tots i cadascun dels qui formem la comunitat diocesana” i que el Seminari “és una comunitat viva que, reflectint la vida mateixa del poble de Déu, ofereix a les vocacions al sacerdoci el camí de creixement i maduració apropiat”. Afirmar que “l'Església no ha deixat d'advertir que les vocacions al sacerdoci són fruit de l'Esperit, que actua en totes i cadascuna de les realitats d'Església: família, parròquia, escola, amics, cultura, grups o moviments, sacerdots, religiosos, bisbes, etc.”, que “hi ha sacerdots si hi ha Església” i que “hi ha bons sacerdots si hi ha Església autèntica”. Diu també que “el sacerdot és realment un fruit de l'Església concreta. És signe de la vitalitat eclesial”, que “la vida eclesial és tot el que l'ha envoltat, des de la seva obertura a la fe, la seva educació, el seu camí, el que ha vist, el que ha assimilat, el que se li ha contagiats, el que ha respirat...” i que “en això tots hi estem implicats”. Finalment, recorda que “una vocació sacerdotal és una filigrana de l'Esperit Sant: Ell dona vida i regeix els esdeveniments, de manera

que tot conflueixi en un bon fruit”, però que “sempre caldrà una bona terra, unes condicions eclesials apropiades, que acullin i acompanyin a qui en el seu moment servirà la mateixa Església”.

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, diu que “l’Església és la casa i escola de vocació”, que “la comunitat eclesial conté en ella mateixa totes les vocacions que Déu suscita” i que “la pastoral ha d’ajudar les persones a escoltar la crida del Senyor i a comprometre tota la seva existència en la resposta”. Afirmar que les comunitats cristianes “han de fomentar la cultura de la vocació i el clima espiritual que faciliti l’escolta de la crida de Déu” i “han d’acollir les vocacions que Déu va suscitant i les han d’acompanyar en el seu desenvolupament”. Subratlla sobretot que “el Seminari és missió de tots, que tots som responsables d’aquesta tasca de la pastoral vocacional” i que “la responsabilitat recau en la comunitat eclesial, en tots els àmbits i estaments del Poble de Déu”: “el Bisbe amb el seu presbiteri”, “els diaques i els membres de la vida consagrada”, “els fidels laics” que “tenen una gran importància, especialment els catequistes, els professors, els educadors, els animadors de la pastoral juvenil”... Recorda que “una responsabilitat específica està confiada a la família cristiana”, que “és una “Església domèstica” i constitueix com un primer Seminari”, però reconeix que “actualment ens trobem amb grans dificultats fins i tot en les famílies cristianes” ja que “és difícil que sorgeixin vocacions al sacerdoti en un ambient de secularització i consumisme com el nostre, amb un índex de natalitat tan baix i un model cultural de família que dificulta el conreu adequat de la possible llavor vocacional”. Finalment, diu que “demanem que els joves estiguin oberts al projecte de Déu, i que Maria els faci de guia en el seu camí”.

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, diu que “estem en plena batalla missionera”, que “el temps que va passant, any rere any, fa més palès que no podem fer altra cosa que llençar-nos a l’aventura missionera” i que “solament tenim un camí; el que Jesús ens va assenyalar abans de l’Ascensió”, “el camí de fer deixebles de Jesús entre les persones dels nostres pobles i ciutats”. Reconeix que “el problema fonamental de la fe cristiana en aquestes terres nostres és el de la incapacitat de generar” i que, a més de la manca de fecunditat en les famílies cristianes, “hi ha també una gran crisi de transmissió de la fe en el si de la família, des de fa molts anys”. Afirmar que “per això, hem de ser treballadors de la missió evangelitzadora, cercant, a la llum de l’Esperit Sant, mitjans adequats, a fi que les persones puguin escoltar el primer anunci cristià” i que “en la tasca evangelitzadora som imprescindibles tots”, ja que “la missió és de tots els cristians. I en aquesta realitat, de fer deixebles, els laics tenen un paper insubstituïble”. Afirmar també que “hem de demanar a l’amo dels sembrats que desvetlli en nosaltres el que som: deixebles missioners”. Finalment, diu que “hem de ser ben agosarats en la nostra pregària, que neix de l’amor a Crist i a la seva Església, per a demanar el do de les vocacions sacerdotals” i que “el Senyor ens les vol donar, solament està esperant la nostra pregària, amb un sospir del nostre cor, per fer-nos el do de joves enamorats de Crist que, tot escoltant la crida del Senyor, volen servir les comunitats cristianes”.

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, diu que el lema triat per a enguany “ens recorda que no podem considerar el seminari com una realitat desconnectada de la vida de l’església diocesana i de les parròquies” i que “si valorem l’Església, hem de demanar a Déu que hi haja joves que paren atenció a la possible crida del Senyor i que siguin capaços de respondre amb generositat posant-se al servei de l’Evangeli”. Informa que durant aquest curs són cinc els joves de la diòcesi de

Tortosa “que s’estan preparant per al sacerdoci, rebent la formació en el Seminari interdiocesà i en la Facultat de Teologia de Catalunya” i demana que preguem “perquè perseveren en el desig de seguir i servir al Senyor vivint la vocació com un vertader camí de santedat”. Afirmar que “el seminari és una realitat que tots hem de cuidar i valorar” i que “tots tenim la responsabilitat de mostrar la bellesa de la vocació sacerdotal posant en valor l’exemple de tants preveres que, en la senzillesa del treball diari, en la dedicació constant a les seues parròquies i en la disponibilitat per a servir gasten la vida dia a dia”. Finalment, diu que “la celebració del dia del seminari ha de ser també una ocasió perquè en la catequesi i en els grups juvenils de la nostra diòcesi es parli als xiquets i joves de la vocació sacerdotal”, que gràcies a Déu sap de “molts joves que, quan han conegut a un sacerdot lliurat a la seua missió i que viu amb alegria la vocació, valoren el seu lliurament perquè els ha ajudat a créixer com a persones i com a cristians” i que li agradaria que “cada jove que ha tingut aquesta experiència es plantejés la possibilitat que també a ell estigués cridant-lo el Senyor”.

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, reconeix que “la manca de capellans i una elevada mitjana d’edat del seu conjunt és una realitat que ens preocupa i ens interroga”. Afirmar que “s’està treballant per una coordinació i treball en equip dels preveres d’un mateix arxiprestat per ajudar-se i complementar-se en la seva missió”, que “els diaques, en la seva majoria, han assumit responsabilitats pastorals parroquials i fan equip corresponsable amb els preveres rectors” i que “també s’han nomenat alguns laics perquè col·laborin més estretament amb el rector per servir millor les parròquies”. Diu que “cal pregar -i molt- per les vocacions”, que “cal valorar tot el que es fa amb els joves, el que en diem la pastoral de joventut. Cal compartir, acompanyar, ajudar els joves a discernir el seu present i futur portant-los a descobrir Jesucrist i a estimar-lo” i que “cal ser més agosarats per proposar als joves més receptius el fet d’esdevenir capellans”. Està convençut que “el Senyor continua cridant en el cor dels joves, però enmig de tantes veus, de tants missatges, de tantes propostes professionals, de l’ambient que no ajuda... la seva veu queda apagada”. Afirmar que “per això les famílies i els qui formem les comunitats parroquials hem de facilitar i engrescar les possibles vocacions, i no posar dificultats i desanimar”. Finalment, diu que cal agrair la resposta dels seminaristes a la crida, però que també “hem de demanar per ells, perquè aprofitin aquest temps de formació” i “els hem d’ajudar en les seves necessitats, també materials”.

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, diu que “el seminari ha de reformar-se a la llum de la visió diocesana” i que cal preguntar-se sobre la formació “dels principals capdavanters de les comunitats parroquials evangelitzadores” i “la dels que hauran d’anar a engendrar de zero aquestes comunitats”. Afirmar que “la tasca dels preveres del demà serà: promoure un petit grup de deixebles missioners, un equip de laics ben evangelitzats; equipar-los per al primer anunci i per al discipulat; i fer-los responsables de la comunitat que anirà creixent perquè tothom desitgi, primer, ser deixeble i, a poc a poc, ser missioner”. Diu també que “el prevere del demà ha de maldar perquè aquesta comunitat evangelitzadora no necessiti altra atenció sacerdotal que l’eucaristia del diumenge, el sagrament de la reconciliació quinzenal, la predicació en cada encontre i el guiatge dels responsables de la comunitat” i que “aquesta manera d’exercir el ministeri, a l’estil dels primers apòstols, promptes a marxar a una altra parròquia per a fundar una nova comunitat, demana una formació diferent, demana un nou seminari que a poc a poc hem d’anar pensant i implementant”. Finalment, demana que preguem perquè “molts se sentin atrets per aquest model de ministeri sacerdotal” i que els ajudem

econòmicament per a fer-lo possible.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, recorda que l'Arquebisbe de Tarragona ens convida a tots a participar en la beatificació del màrtir Marià Mullerat, "sobretot a aquelles comunitats diocesanes amb especial vinculació al màrtir o als seus familiars", com és el cas de la diòcesi de Lleida, ja que una de les filles del màrtir, "Adela, resideix a la nostra ciutat i és feligresa de la parròquia de sant Martí on ha treballat incansablement, juntament amb les seves germanes, per recordar el testimoni de fe i el martiri del seu pare". Recorda també que aquesta celebració "es tracta de proclamar de manera solemne que algun fidel ha practicat heroicament les virtuts i ha viscut en la fidelitat a la gràcia de Déu", així com que "el procés perquè l'Església estudiï i determini la santedat d'alguna persona és llarg i rigorós", "ha establert quatre passos: Servent de Déu, Venerable, Beat i Sant". Diu que la beatificació consta de quatre etapes: "mostrar la comunitat com a model de vida i l'estudi d'un "presumpte" miracle a causa de la seva intercessió; examinar per part de pèrits metges i teòlegs la veracitat i l'autenticitat de vida la responsabilitat de la qual assumeix la Congregació romana; aprovació per part del Papa del Decret determinant la data de proclamació; finalment la celebració de la cerimònia en la qual es comunica al món la inclusió del fidel proposat a la llista de beats". Finalment, resumeix la biografia del futur beat, agraeix al Senyor la vida del Dr. Marià Mullerat i demana al futur beat que intercedeixi per nosaltres.